

Заборављени геноцид

У селима у околини нигеријског града Џош, који је иначе познат по крвавим сукобима између муслимана и хришћана у тој иначе претежно исламској земљи, 8. марта догодило се још једно у низу масовних убистава. Злочин је почињен над хришћанима који су зверски убијени од стране банди муслимана који крстаре тим подручјем и који се хришћанима свете због недавних сукоба у којима су страдали муслимани. У питању је још једна афричка спирала насиља пред којом свет, а нарочито Американци затварају очи.

Овај масакр у коме је страдало око 500 хришћана почињен је мачетама што нас враћа на, сада већ готово заборављени, највећи и најстрашнији геноцид који је икада почињен на афричком континенту који је у Руанди, Бурундију и суседном Конгу такође почињен углавном мачетама. Покољ који се догодио 1994. год за резултат је имао готово милион жртава и то у току од само стотину дана, од априла до јула 1994. год. Ипак, као и увек, тачан број жртава се никада неће утврдити. Тај покољ у коме су мачетама збрисана читава села насељена припадницима племена Тутси одвијао се пред очима међународне заједнице као и пред очима назови светских хуманитараца који, из разлога које ћемо у наставку навести, нису ни прстом мрднули како би спречили један од највећих злочина у људској историји.

Извештај о стању у Руанди који је поднела организација Хјуман Рајтс Воч довољно сведочи о срамоти тзв. западне демократије. Поменута организација је наиме, навела да су САД, Белгија, Француска као и савет безбедности УН могли да спрече овај покољ, који су извршили припадници већинског племена Хуту који су при томе побили готово милион припадника племена Тутси као и оних Хутуа који су се залагали за мирно окончање сукоба, јер су неколико месеци добијали извештаје од официра УН. А ови су као чланови мировне мисије боравили у овој афричкој земљи, али их једноставно није било брига. „Американце је занимао само новац, Белгијанци су желели да сачувају образ, а Французи су желели да сачувају свог савезника, геноцидну владу” [\[1\]](#) изјавила је Алисон Дес Форгес учитељица у Руанди и припадница поменуте организације.

Да су се Американци свесно оглушили о захтеве командата УН да пошаљу своје трупе говори и податак да је канадски генерал Ромео Деларе упозоравао на могућност масовних злочина али захтеване додатне трупе никада нису послате. Француска је оптужена да је војно подржавала владу коју су чинили припадници племена Хуту чак и током трајања геноцида, док је Белгија, чији су десет војника страдали у сукобима отворено стала на страну САД које су се противиле ширем војном ангажовању.

Зашто је у свим овим случајевима изостао нама тако добро познат концепт тзв. хуманитарних интервенција који смо и сами осетили на својој кожи 99 и којим се Американци и њихови НАТО савезници тако поносе?

Американци су свој концепт „хуманитарне интервенције” спремно и вољно применили у Ираку, као и у јужној српској покрајини, путем које су „албански цивили ослобођени од српског терора”. Готово је непотребно наводити да су резултати ових назови хуманитарних интервенција стотине хиљада мртвих ирачких цивила исти као и „демократизација” косовског друштва у коме се „недужни цивили” богате од трговине наркотицима, белим робљем и људским органима отетих Срба. Али „праведни” рат је остварио своју сврху зар не? На Косову је створено мултинационално демократско, слободно и савремено друштво у коме се поштују права и животи припадника националних мањина, или барем тако гомила злочинаца те лажи пласира својој јавности да би замаскирали праве циљеве агресије а то оправдање постојања НАТО, рушење „непослушног“ режима, обезбеђивање кохезије међу НАТО савезницима као и ширење америчких тржишних вредности, али не заборавимо при том и потребу да се, НАТО на челу са Америком, докаже као супериорна војна сила која на овај начин шаље поруку свим осталим непослушним земљама. Наравно агресија је за циљ имала стратешко војно позиционирање у региону али је свакако и обезбедила додатну ињекцију војно индустријском комплексу.

Дакле, у суштини иза свих ових назови хуманитарних ратова, што у суштини представља очигледну контрадикцију, стоје амерички интереси који у Руанди нису били довољно снажни да би се Американци војно укључили. Осим тога, кога је још брига за тамо неких милион или два Тутсија којих и онако има превише да би мултинационалне компаније могле несметано да експлоатишу природна добра.

Очигледно је да је међу званичницима високог ранга у Стејт департменту постојао мањак интереса и подршке, Питер Тарноф, подсекретар за питања међународних односа очито није имао интереса за Руанду, док Тим Вирт подсекретар за глобалне односе није имао никакву улогу током геноцида иако његов ресор укључује питања људских права. [\[2\]](#)

Осим Нигерије и Руанде поменимо и Судан у коме се од 1983. до 2005. водио готово заборављени грађански и верски рат као и нови фронт који је отворен у западној провинцији Дарфур. Поменути рат између муслимана и хришћана на југу те земље однео

је готово два милиона жртава. Нико се није журио да ослободи недужне цивиле од репресивног режима у Картуму који је одговоран и за последње сукобе у западној провинцији Дарфур која је насељена црним становницима који су се побунили против владе која фаворизује Арапе који иначе и чине већинско становништво Судана. Рат који се водио на југу Судана представљао је један од најкрвавијих ратова који су се водили у другој половини двадесетог и на почетку двадесетпрвог века и у коме је више о четири милиона хришћана било принуђено да напусти своје домове. Упркос овим огромним жртвама нико није желео да иступи и оконча овај сукоб који је резултовао толиким бројем жртава. Амерички концепт тзв. хуманих ратова поново је заказао.

Пакао на рогу Африке

Међутим, та иста Америка се није либила да 1992. год. пошаље своје маринце и специјалне јединице делта одреда у Сомалију како би наводно помогла трупам УН у достабљању помоћи и хране цивилима који су се нашли у унакрсној паљби између разних зараћених банди у Могадишу. Али се та интервенција касније претворила у неуспели покушај хватања тамошњег војног вође и диктатора Мухамеда Аидида који се завршио потпуном катастрофом која је за резултат имала осамнаест мртвих америчких мариначца.

Све је почело помпезним искрцавањем америчких мариначца које је наликовало неком филму у режији Ридлија Скота који је иначе и снимео пропагандни спотић „Пад црног Јастреба” који представља само један у низу филмова који екранизују и глорификују наводни хероизам америчких војника који остављају своје животе на олтару светске слободе и демократије.

Сви смо могли видети режирани десант америчких мариначца на обалу Сомалије који као ослободиоци долазе у земљу у којој влада ужасна анархија како би повратили демократију а кући се враћају у ковчезима. Наравно, Америка није остварила свој циљ који је представљао војно позициониранје у Сомалији и зато се повукла а наводно услед страха од даљих губитака а у стварности услед недостатка интереса дозволила је да припадници Хуту племена неометано готово истребе своје суседе у Руанди. Дакле, на афричком континенту концепт хуманитарног рата потпуно је заказао али ништа зато, Американци су пронашли друге делове света који су од виталног националног интереса као што је Блиски Исток и Балкан где су поново применили стратегију хуманитарних интервенција које су овога пута и званично класификоване од стране председника Клинтона као “хуманитарне акције”. Наравно да се ни овога пута није радило о правим хуманитарним разлозима већ о нафти и рату ради самог рата који у америчку државну касу слива огромну количину новца од пореза.

Међутим, Американци се нису либили да се војно укључе у наводно обезбеђивање дотура хране цивилима у разореном Могадишу који је готово уништен у сукобима разуларених банди под контролом диктатора Аидида. Наравно, ово је представљало само начелни разлог америчког војног уплитања. Америка се никада у неки сукоб није умешала а да није имала геостратешког интереса који никада није имао везе са стварним хуманитарним разлозима што је сасвим очигледно и свима јасно. Свакако, изузетак није представљала ни Сомалија у којој је америчко војно присуство било од пресудног значаја. Многи аналитичари сматрају да је неуспех у Сомалији наводно узрок зашто армија САД није интервенисала и у Руанди. Након 3. октобра 1993. када су припадници елитног делта одреда сукобили са наоружаним припадницима уличних банди које су биле под контролом Мохамеда Аидида, Американци су имали осамнаест погинулих војника док је светска јавност била запрепашћена сликама које су обишле свет и које су приказивале бандите који су улицама Могадиша вукли тело убијеног пилота америчког хеликоптера. [3]

Наравно како би оправдали недостатак геополитичког интереса, када је била у питању Руанда, Амерички званичници су се позивали на случај Сомалије. Политичари у администрацији су Руанду посматрали кроз призму догађаја у Сомалији и као последица таквог виђења ствари проценили су да би сваки облик интервенције морао имати велике размере што би аутоматски подразумевало високу цену таквог једног облика војног ангажовања које не би довело до значајног побољшања ситуације на терену.

Оскар и лажни хуманитарци

Док се редитељка Кетрин Бигелоу задовољно осмехује док прилази подијуму како би примила награду оскар за филм који приказује још једну „праведну” интервенцију армије САД из „људског” угла све више самих америчких грађана диже глас против ових називи хуманитарних ратова.

Примери јужне српске покрајине, Ирака као и поменуте несрећне Сомалије, која је растрзана деценијским ратовима између различитих банди и фракција и која представља уточиште савременим пиратима који на тај начин покушавају да преживе, сасвим јасно показују какви су амерички глобални циљеви. У случају Сомалије у питању је било стратешко позиционирање на рогу Африке и контрола аденског залива, у случају Ирака богати нафтни извори и свргавање као и убиство непослушног диктатора Садама Хусеина који је раније тако добро служио интересима мултинационалних компанија док

Синдром хуманих оружаних интервенција

Пише: Владимир Јевтић
недеља, 28 март 2010 14:06

је на Балкану циљ био стварање квази државе која ће представљати америчког адута за будућу дестабилизацију читавог региона. Америчка армија јесте била до ногу потучена и осрамоћена од стране Аидидових банди али је убрзо пронашла друге циљеве уз помоћ којих је могла да задовољи свој „алтруизам“ и „човекољубље“. Зар ово није улога која је достојна још једног оскара? Можда за филм који ће бити посвећен „храбром“ и „неустрашивом“ бомбардовању Србије од стране „хуманитарне“ НАТО алијансе.

Каква ће бити будућност ових тзв. хуманитарних интервенција и да ли би могли да очекујемо да ће у блиској будућности САД и њен војни врх заједно са својим НАТО савезницима, одлучити да своје хуманитарно ангажовање у свету ограниче на пуку демонстрацију силе у циљу застрашивања непослушних лидера широм света? Нажалост, светски хуманитарци ће готово сигурно наставити да примењују своје виђење правде најхуманијим могућим средствима тј. оружаном силом за коју се у историји толико пута показало да веома ефикасно решава проблеме хуманитарне природе. Кома је још потребан дипломатски приступ? Наравно, шалу на страну све док се у свету озбиљно не буде променио однос снага, можемо само да се надамо да нам никада неће бити потребна помоћ светских хуманитараца. Наравно будући однос снага се лако може предвидети уколико узмемо у обзир војну иднустрију као и јачање економија и привреде азијског цина Кине, што за собом свакако повлачи и јачање политичке моћи. Можда се можемо надати да ће у будућности човекова хуманост заиста показати своје право лице.

[1] <http://news.bbc.co.uk/2/hi/africa/308542.stm>

[2] . <http://www.enotes.com/genocide-encyclopedia/somalia-intervention>

[3] <http://www.youtube.com/watch#!v=UMW8VSMZ5uY&feature=related>